

PROJEKT ZAGOSPODAROWANIA TERENU PRZY WIEJSKIM CENTRUM KULTURY W PRZYSTAŁOWICACH DUŻYCH

Projektował:

mgr inż. architekt krajobrazu Radosław Pysiak

SPATIUM Kreacja Przestrzeni / www.spatiumkreacja.pl / Tel: 600324617

CZYNNOŚCI ZWIĄZANE Z URZĄDZANIEM OGRODU

ZABIEGI PIELEGNACYJNE

NASADZENIA

Przygotowanie gleby

Przygotowanie gleby pod sadzone krzewy powinno być wykonane wyjątkowo dokładnie, ponieważ po ich posadzeniu wszelkie poprawki są ogromnie trudne do wykonania. Przede wszystkim trzeba usunąć wszelkie typowo budowlane zanieczyszczenia gleby, takie jak gruz, doły po wapnie, niepotrzebne fragmenty podmurówek i inne ślady prac budowlanych. Takie odpady zabierają cenne miejsce, przeznaczone na dobrą ziemię, a poza tym stanowią utrudnienie przy sadzeniu roślin. Dokładnego usunięcia wymagają też wszystkie chwasty wieloletnie, takie jak: perz, powój, ostro-żeń (oset), mniszek, i inne. Jeśli możemy, to przynajmniej kilka miesięcy przed planowanym sadzeniem dobrze jest opryskać systemicznym, dolistnym herbicydem, który w ciągu 6-8 tygodni zniszczy wszystkie chwasty wraz z ich podziemnymi częściami. Przygotowanie zupełnie świeżej, urodzajnej gleby jest konieczne tylko w skrajnych przypadkach. Jest to jednak czynność bardzo pracochłonna i zwykle wystarczy dodatek piasku do zbyt zwięzłej, gliniastej gleby lub dodatek gliny lub odkwaszonego torfu do gleby bardzo piaszczystej i suchej. Gleby przeciętne wymagają tylko głębokiego przekopania (na 2 sztychy szpadla), co umożliwi szybkie i głębokie ukorzenienie się roślin.

Przygotowanie podłoża pod rododendrony i azalie

Gleba pod uprawę rododendronów nie powinna być zbyt lekka, ani zbyt ciężka, gdyż tak samo źle znoszą suszę jak zalanie. Podłoże musi być też odpowiednio kwaśne (ok. 4-5,5 pH), gdyż zbyt wysoki odczyn gleby, może prowadzić do chorób fizjologicznych (np. chloroz) oraz pogorszenia kondycji krzewów. Wykorzystanie przy sadzeniu gotowego podłoża dla różaneczników, to najlepsze rozwiązanie, gdyż oprócz torfu zwykle zawiera ono startową dawkę nawozu, a także inne cenne składniki (np. korę sosnową lub składniki rozluźniające glebę i kumulujące wilgoć np. perlit), jeśli jednak nie możemy z niego skorzystać, użyjmy kwaśnego torfu, zmieszanego z podłożem wykopanym z dołka oraz przekompostowaną korą sosnową, zmieszanych w proporcjach ok. 3:0,5:1 (kwasowość podłoża można sprawdzić za pomocą specjalnego urządzenia lub papierka lakmusowego). Jeśli nasz ogród nie leży w pobliżu iglastego lasu i nie mamy w nim kwaśnej ziemi, musimy ją odpowiednio przygotować. W tym celu na stanowisku przeznaczonym dla różanecznika należy wykopać duży otwór (co najmniej 0,5-1 głębokości i 1-1,5 m. szerokości lub 3-4 razy większy od bryły korzeniowej), ułożyć na jego dnie warstwę drenażu (np. w postaci żwirku), wypełnić do połowy specjalnym podłożem dla rododendronów. W przygotowanym dole należy umieścić bryłę

korzeniową, obficie podlać, uzupełnić otwór resztą podłoża, ugnieść lekko ziemię, a następnie podlać rośliny i wyściółkować podłoże korą sosnową.

Kiedy sadzić?

Obecnie większość krzewów ozdobnych produkowana jest w pojemnikach co sprzyja sadzeniu w całym okresie wegetacji roślin. Rośliny tak produkowane mają największą szansę przyjęcia się na nowym miejscu. Ich przechowywanie jest ułatwione, nie trzeba ich sadzić zaraz po zakupieniu, ale można przechowywać nawet kilka tygodni uważając jedynie, aby podłoże w pojemniku nie przeschło. Kolejną zaletą jest bardzo długi okres sadzenia takich roślin, praktycznie trwa on przez cały rok, poza czasem, gdy gleba jest zmarznięta. Szczególnie jest to ważna gdy chcemy posadzić krzewy w środku lata.

Krzewy w pojemnikach sadzimy tak głęboko, aby cała bryła korzeniowa była zagłębiona w glebie. Jeśli po zdjęciu pojemnika okaże się, że korzenie są mocno posplatane i poskręcane, należy je lekko przeciąć i bryłę nieco rozluźnić. Spowoduje to szybsze wyrastanie nowych korzeni i łatwiejsze przyjęcie się rośliny.

Zabiegi po posadzeniu roślin

Bez względu na to, czy sadzimy rośliny z odsłoniętym korzeniem, bryłą korzeniową czy też krzewy uprawiane w pojemnikach, bardzo ważne jest podlanie roślin po posadzeniu. Celem tego zabiegu jest nie tylko namoczenie korzeni świeżo posadzonych roślin, ale przede wszystkim dokładne ich oblepienie najdrobniejszymi cząstkami gleby i usunięcie z podłoża nadmiaru powietrza. Dlatego obfite podlewanie roślin po posadzeniu powinno być wykonane zawsze, nawet podczas deszczu. Podlewanie można sobie ułatwić, zostawiając po sadzeniu niewielkie wgłębienie, które umożliwi gromadzenie się wody wkoło roślin i nie pozwoli na jej spływanie.

Po podlaniu roślin i ewentualnym uzupełnieniu osiadającej gleby, co często można zauważyć nawet po kilku dniach od sadzenia, glebę wkoło posadzonych roślin należy ściółkować jak w/w grubą korą bądź też żwirem.

Zabiegi pielęgnacyjne

Prawdziwą ozdobą są tylko dobrze wyprowadzone, ukształtowane i pielęgnowane krzewy i drzewa ozdobne. Aby to osiągnąć trzeba systematycznie wykonywać zabiegi pielęgnacyjne, do których przede wszystkim należą: nawożenie, podlewanie i cięcie. W przypadku niepożądanego kształtu (czy też rozmiaru) rośliny ciąć według uznania.

Nawożenie

Krzewów nie należy nawozić podczas sadzenia. Duże stężenie soli mineralnych niekorzystnie wpływa na przyjmowanie się roślin i rozwój korzeni: w pierwszym okresie wzrostu powinny się one szybko rozrastać szukając składników pokarmowych w glebie. Jeśli podamy im je od razu w okolicy rośliny, to nie będą się mocno rozrastać, korzystając z zastosowanych nawozów.

Rośliny posadzone jesienią, nawozimy dopiero wiosną i dopiero po zauważeniu pierwszych oznak wzrostu, sadzone wiosną powinny dostać niewielką dawkę nawozu dopiero po 2 miesiącach od posadzenia. W pierwszym roku po posadzeniu nawozimy rośliny stosując połowę zalecanej dawki nawozu. Każdej następnej wiosny dajemy pełne nawożenie używając nawozu mineralnego wieloskładnikowego. Takie nawożenie należy regularnie powtarzać, 2-3 razy od maja do lipca, w dawce podanej na opakowaniu. Innym, bardzo wygodnym rozwiązaniem jest zastosowanie nawozu o przedłużonym działaniu, który stosuje się tylko raz w sezonie, na wiosnę. Z takiego nawozu składniki pokarmowe uwalniają się stopniowo w ciągu całego okresu wegetacji i systematycznie odżywiają roślinę. Szczególnie intensywnego nawożenia wymagają żywopłoty strzyżone; częste strzyżenie powoduje intensywny przyrost nowych pędów i wyjątkowo duże zapotrzebowanie na składniki pokarmowe. Po każdym zastosowaniu nawozów krzewy należy podlać. Wczesną wiosną stosować AZOFOSKĘ, późną wiosną i latem np. HYDROCOMPLEX, Pod rośliny kwaśnolubne : różaneczniki, azalie i hortensję (bez hortensji bukietowych) stosować siarczan amonu.

Nawadnianie

Zdecydowanie lepiej jest podlewać rzadziej, ale większą dawką wody. Korzenie roślin sięgają zwykle głęboko i, aby woda z podlewania dotarła do nich, musi być podawana w odpowiednio dużej ilości. Dzięki nasiąknięciu głębszych warstw gleby, wody wystarczy roślinom na dłuższy okres. Częste, ale krótkotrwałe podlewanie zwilża jedynie wierzchnią warstwę gleby, która szybko wysycha, a woda nie dociera do korzeni. Dobrym rozwiązaniem jest zastosowanie węża do podlewania kropłowego. Instalację taką można kupić w sklepach ogrodniczych lub firmach zajmujących się nawodnieniami albo też posłużyć się węzem ogrodniczym, w którym musimy zrobić małe otworki, co 30-40 cm i zaślepić koniec. Taka linia kropłująca może leżeć na powierzchni ściółki, lub być w niej lekko zakopana, aby była niewidoczna. Powolne i systematyczne nawadnianie wystarczy przeprowadzać raz w tygodniu przez kilka godzin, wówczas, daje ono najlepszą gwarancję optymalnego nawodnienia.

Zimowanie

Zimotrwałość roślin zależy od wielu czynników. W obrębie ogrodu, rośliny rosnące w osłoniętym miejscu koło budynku zniosą niższe temperatury od roślin na południowej lub wschodniej wystawie narażonych na silne wiatry. Warto pamiętać, że rośliny są najbardziej mrozoodporne na początku zimy (grudzień, początek stycznia) a wraz ze zbliżaniem się wiosny ich mrozoodporność spada (rozhartowują się). Nawet bardzo odporne w pełni zahartowane, po rozpoczęciu wegetacji i rozwinięciu liści, mogą być uszkodzane nawet przez niewielkie przymrozki. Największe zagrożenie uszkodzeniami mrozowymi występuje w lutym, marcu w nasłonecznionych miejscach, gdy po mroźnej nocy rośliny są nagrzewane i nie wytrzymują nagłej różnicy temperatur. Szczególnie niebezpieczne jest to dla roślin zimozielonych. Okrycie takich roślin przewiewną cieniówką lub gałązkami roślin iglastych czy nawet pudełkiem kartonowym (odpowiedniej wielkości) może być wystarczającym zabezpieczeniem.

Rośliny młode są zawsze wrażliwsze niż starsze, które są głęboko ukorzenione. Dlatego szczególnej osłony i zabezpieczenia mogą wymagać wrażliwe na mrozy rośliny przez pierwsze 2-4 lata po posadzeniu.

Znaczne różnice w mrozoodporności występują również między poszczególnymi częściami roślin. Korzenie są o kilkanaście stopni bardziej wrażliwe na mrozy niż zdrewniałe pędy. W

rejonach, gdzie mogą występować duże mrozy bez grubej warstwy śniegu, dobrze jest samemu stworzyć warstwę izolacyjną, ściółkując glebę dookoła roślin, np. korą. Celowym będzie przy tym obsypanie podstawy roślin do wysokości 10-15 cm, co umożliwi przetrwanie pąków, z których mogą odrosnąć rośliny, nawet gdy zmarznie cała część nadziemna.

TRAWNIK

Przygotowanie gleby pod trawnik

Glebę pod zakładany trawnik należy dokładnie przekopać na około 15-20 cm szpadlem lub glebogryzarką. Należy usunąć kamienie i chwasty (ręcznie lub stosując odpowiednie herbicydy - środki chwastobójcze). Następnie powierzchnię gleby należy dokładnie wygrabić, tak aby rozbić bryły ziemi. Po wyrównaniu powierzchni należy ubić podłoże, najlepiej stosując lekki walec. Wałowanie należy wykonać w dwóch prostopadłych kierunkach "na krzyż". Następnie ziemię należy obficie podlać. Na tak przygotowanej glebie zalecamy stosowanie specjalistycznych nawozów trawnikowych. Ostatnim etapem przed przystąpieniem do siewu jest dokładne wyrównanie powierzchni grabiami wzruszając glebę nie głębiej niż na 5 cm.

Wysiew nasion

Przed wysiewem należy wysypać nawóz mineralny, aby młoda trawa miała zapewnione niezbędne substancje odżywcze już od momentu kiełkowania. Optymalnym terminem wysiewu nasion są miesiące: kwiecień-maj lub sierpień-wrzesień. W okresie tym występują wyrównane temperatury. Chcąc uzyskać pożądane rezultaty należy przestrzegać norm wysiewu podanych na opakowaniach - 1 kg/30 m² (wysiew ręczny) i 1 kg/ 50m² (wysiew siewnikiem).

Pielęgnacja

Koszenie trawy to najważniejszy zabieg pielęgnacyjny! Zawsze powinno być wykonywane starannie i terminowo.

Pierwsze koszenie wykonujemy, gdy trawnik osiągnie wysokość ok. 8-9 cm. Wysokość cięcia ustawiamy na ok. 3-5 cm. Po zabiegu należy zastosować nawożenie azotowe. Następne koszenie

wykonujemy na wysokość 5-6 cm. Ważne jest aby przez cały rok utrzymywać jednakową wysokość koszenia – zapewni to piękny wygląd naszego trawnika. Częstotliwość koszenia zależy od pory roku, nawożenia, nawadniania. Trawnik należy kosić co 7-10 dni pamiętając, że nie można dopuścić do tego, aby jego wysokość osiągnęła powyżej 10 cm. Koszenie wykonujemy najlepiej "po rosie" tzn. rano lub wieczorem. Nie zalecamy pozostawiania skoszonej trawy na trawniku, utrudnia ona, bowiem odrastanie młodych pędów traw.

PIELEGNACJA

Ściółkowanie roślin

Do ściółkowania najlepiej nadaje się kora z drzew iglastych, lub zrębki drzewne (rozdrobnione gałęzie i drewno). Ściółkowanie ma na celu ograniczenie wysychania gleby, utrudnienie rozwojowi chwastów, zmniejszenie nagrzewania się gleby (latem), zabezpieczenie korzeni przed przemarznięciem. Powoli rozkładając się dostarcza próchnicy, ułatwia pielęgnację roślin, poprawia estetykę ogrodu. Grubość ściółki winna wynosić około 5 cm i posiadać w miarę grubą, ale jednolitą frakcję. „Poprószenie” ściółką nie daje spodziewanych efektów – łatwo ją wywiewa wiatr i spłukuje silny opad deszczu. Ściółkowanie wskazane jest dokonać zaraz po posadzeniu roślin i w miarę upływu czasu i potrzeb uzupełniać. Należy rozważyć rozłożenie agrowłókniny przed ściółkowaniem, co dodatkowo zapobiega przerastaniu chwastów oraz mieszaniu się ściółki z podłożem (glebą). Agrowłókninę należy dociąć na wymiar klombów i mocno przyszpilkować do podłoża za pomocą specjalnych szpilek (kotew plastikowych) lub drutu nierdzewnego wygiętego w formę „śledzia”. Minimum jedna szpilka na m². Im więcej tym lepiej, będą zapobiegać podnoszeniu maty przez ewentualne krety.

Cięcie drzew i krzewów ozdobnych

Przycięcie krzewów sadzonych z gołym korzeniem jest szczególnie ważne, ponieważ w czasie wykopywania ze szkółki, korzenie zostały mocno zredukowane, a część nadziemna pozostała w całości. W tym celu należy wyrównać te dysproporcje przez cięcie. Przycinamy wszystkie pędy pozostawiając 2-5 pąków na każdym z nich. Cięcie winno być dokonane około 0,5 cm nad ostatnim pączkiem skierowanym na zewnątrz krzewu. Pędy cienkie, mało zdrewniałe, uszkodzone wycinamy całkowicie. Dla wielu osób taki zabieg jest szokujący. Sądzą, że posadzona roślina i nie przycięta da lepszy efekt. Skutek jest odwrotny, prowadzący często do nie przyjęcia się

rośliny. Mniej radykalnie przycinamy gatunki liściaste wysadzone z pojemników lub z bryłą ziemi. Gatunki iglaste i liściaste zimozielone w zasadzie nie przycinamy, ale obowiązkowo sadzimy z bryłą ziemi.

Cięcie krzewów starszych liściastych

Cięcie krzewów starszych ma na celu uzyskanie obfitego kwitnienia, lub odpowiedniej formy (zagęszczenia).

Do celów praktycznych krzewy ozdobne z kwiatów można podzielić na trzy grupy:

- Do pierwszej zaliczamy gatunki, które kwitną na tegorocznych pędach (omżyn Dawida, hortensja, pięciornik krzewiasty, powojniki i inne). Przycięte nisko na 15-30 cm nad ziemią, wybiją silne pędy na końcach, których pojawią się dorodne kwiaty, przy jednoczesnej zwartej formie krzewu. Na nie przyciętych krzewach pojawią się wprawdzie kwiaty, ale będą drobne, w mniejszej ilości, a z biegiem lat z tendencją do zaniku kwitnienia. Cięcie należy wykonywać corocznie, bardzo wczesną wiosną.
- Do drugiej grupy należy większość krzewów i drzew kwitnących wiosną lub wczesnym latem (forsycja, pigwowiec, migdałek trójklapowy i inne). Kwiaty pojawiają się na pędach ubiegłorocznych, często przed rozwojem liści. Zatem pąki kwiatowe tworzą się latem do jesieni. Cięcie tych gatunków należy przeprowadzić tuż po przekwitnieniu, skracając pędy o 1/3 do 3/4 ich długości.
- Do trzeciej grupy należą gatunki o ozdobnych kwiatach i owocach, niewymagające corocznego cięcia (magnolia, lilak, oczar, jabłoń, azalia i inne). Wykonujemy, co kilka lat cięcie tzw. „odmładzające”, polegające na wycięciu części starych pędów. Z wybitych młodych silnych pędów odbudujemy nowy pokrój rośliny. Cięcie odmładzające ma zastosowanie dla większości drzew i krzewów, i winno być powszechniej stosowane.

Oprócz w/w cięcia należy corocznie usuwać pędy chore, suche, krzyżujące się, zbyt zagęszczone, przemarznięte.

Cięcie pnączy

Po posadzeniu należy przyciąć rośliny na 20-30 cm nad ziemią. Cięcie tej grupy roślin w następnych latach ograniczamy do usuwania pędów zarastających rynny, otwory okienne, drzwiowe itp., lub zbyt zagęszczonych. Czynności tej można dokonać wiosną, jak również w miarę potrzeb w innym okresie. Cięcie gatunków (winorośl, a z drzew brzoza, klon i inne) wywołujące

tzew. zjawisko „płaczu”, wykonać należy jesienią lub późną zimą, przed ruszeniem soków, albo latem tegorocznych pędów. Ogólna zasada jest - jak i u krzewów - tak i u pnączy, że gatunki kwitnące wcześniej na zeszłorocznych pędach, przycinamy (w marcu - kwietniu) na wysokości 100-200 cm. Kwitnące na tegorocznych pędach przycinamy silnie, na wysokości 30-60 cm od podłoża (np. clematysy).

Cięcie iglastych i liściastych zimozielonych

Gatunki te w zasadzie nie wymagają cięcia, poza drobnymi korektami form. Nie dotyczy to oczywiście nadawania roślinom specjalnych figur geometrycznych, przedmiotów, zwierząt, kwiatów itp., oraz strzyżonych żywopłotów. Gatunki dobrze znoszące cięcie (tuje, cisy, bukszpan, ligustr, grab i inne), przycinamy wczesną wiosną, jak i w miarę potrzeb latem (czerwiec- lipiec).

Cięcie żywopłotów formowanych

Wygląd żywopłotów formowanych zależy od doboru odpowiednich gatunków, rozstawy, jakości gleby, ale przede wszystkim od cięcia. Cięcie liściastych zrzucających liście na zimę, dokonujemy tuż po posadzeniu (sadzone jesienią - przycinamy wiosną). Rośliny, mające nawet 1m wysokości przycinamy pędy na długość 10-15 cm od nasady krzewu. Takie przycięcie powoduje wybicie licznych pędów od dołu. A to z kolei pozwoli na uformowanie gęstego żywopłotu od samej ziemi. Nie przycięcie krzewów, szczególnie wysadzonych z gołym korzeniem powoduje często nie przyjęcie się roślin, słaby wzrost, i „dziurawy” żywopłot od samej podstawy. W następnych latach przycinamy pędy na długość 10-20 cm od cięcia poprzedniego, doprowadzając żywopłot do żądanej wysokości. Przy „zbliżaniu się” żywopłotu do planowanej wysokości cięcie robimy coraz bardziej radykalnie, aby w końcu strzyc prawie na tej samej wysokości i szerokości. Odpowiednie przycinanie w pierwszych latach decyduje często o jego wyglądzie w całym okresie „życia” żywopłotu. Podane długości cięcia odnoszą się do gatunków silnie rosnących, (jak ligustr, igrza, grab i inne), a nie do odmian karłowatych. Zależnie od gatunku i siły wzrostu cięcie regularnie wykonujemy 2-3 razy w roku.

Cięcie iglastych i zimozielonych

Z gatunkami iglastymi i zimozielonymi postępujemy nieco odmiennie. W pierwszym, a często i w drugim roku po posadzeniu nie przycinamy ich pozwalając im na swobodny wzrost. Dlatego każde przycięcie powoduje wybijanie na całej długości nowych, krótkich pędów, a przez to zagęszczenie się żywopłotu. Długość, częstotliwość i porę przycinania należy dostosować do cech poszczególnych rodzajów, gatunków i odmian. Szczególnie zaleca się cięcie wiosenne przed rozpoczęciem wegetacji i latem (czerwiec – lipiec) korygujące (pojedyncze silne pędy).

Żywopłoty nie formowane

Cechą żywopłotów nie formowanych jest swobodny, naturalny wzrost posadzonych roślin, pozwalający, na przykład na obfite kwitnienie i owocowanie. Rośliny sadzone w większych odstępach (0,5 – 2m) zmniejszają nakłady na założenie żywopłotu. Można również zwiększyć ilość gatunków i odmian tworząc mniejsze lub większe „skupiny” dobrane siłą wzrostu, pokrojem, kolorystyką (kwiatów, owoców, liści, pędów), co uatrakcyjni ogród w różnych porach roku. Żywopłot nie formowany nie wymaga systematycznego, kosztownego cięcia. Cięcie ogranicza się do zabiegu „sanitarnego” i ewentualnie „odmładzającego”. Rośliny nie cięte, obficie kwitnąc, dostarczają pożytku dla pszczół, owocując stanowią pokarm dla ptaków. Stanowią również bardziej przyjazne miejsce lęgów dla ptaków. W podzięce za to mamy ich „koncerty” i częściową ochronę przed szkodnikami. „Wadą” żywopłotów nie formowanych jest to, że muszą mieć większą przestrzeń do rozrastania się niż cięte.

Cięcie traw ozdobnych

Najkorzystniejszym terminem cięcia większości traw ozdobnych jest wiosna. Jesienią i bardzo często także zimą trawy nadal zdobią ogród swoimi ozdobnymi liśćmi lub kwiatostanami – nawet kiedy zaschną! Trawy wyglądają bardzo efektownie oszronione przez mróz. Zwykle można przycinać trawy ozdobne już od połowy marca, ale jeśli zima trwa dłużej, można przełożyć cięcie aż będą do tego dobre warunki. Najczęściej widać, kiedy środek kępy trawy zaczyna nabierać żywych kolorów i pojawiają się młodziutkie pędy – to dobry moment na cięcie. Zwykle przycinamy trawy nie więcej niż około 10 cm nad ziemią, ponieważ zbyt mocne cięcie może uszkodzić pojawiające się już w tym czasie młode pędy. Najprościej jest jedną ręką zebrać w pęk wszystkie pędy, a drugą poniżej ścinać równo trawę na odpowiedniej wysokości. Przy dużych trawach można także przed cięciem związać je w snopki. Dzięki temu łatwiej i szybciej będzie można zebrać ścięte źdźbła. W przypadku starszych i wysokich traw o rozrośniętych szeroko kępach, nierzadko

potrzebne są dwie osoby, aby zrobić to sprawnie i w odpowiedni sposób. Takie starsze okazy przycina się nieco wyżej - około 20 cm nad ziemią. Trawy najmniej odporne na niskie temperatury (np. rozplenice, ostnice, niektóre turzyce) najlepiej ciąć w ostatniej kolejności (np. w kwietniu), aby nie odsłaniać ich i nie narażać na przemarznięcie. Takimi sposobami możemy przyciąć najpopularniejsze obecnie w ogrodach gatunki traw ozdobnych. Należą do nich:

- trawy wysokie np. różne gatunki i odmiany miskantów (*Miscanthus*), trawa pampasowa (*Cortaderia selloana*), trzcinnik (*Calamagrostis*), trzęślica (*Molinia*), proso różgowate (*Panicum virgatum*);
- trawy niskie: różne odmiany rozplenicy (*Pennisetum*), imperata cylindryczna `Red Baron` (*Imperata cylindrica*), hakonechloa, ostnice (*Stipa*), sesleria lśniąca (*Sesleria nitida*).

Do cięcia należy używać ostrych sekatorów, nawet nożyc (w przypadku większych traw o grubszych źdźbłach), a także różnego rodzaju elektrycznych nożyc, pił i innych narzędzi ogrodniczych, które ułatwią nam to zadanie.

Kreślenie łuków w terenie

Wszelkie zaokrąglenia wyznaczamy poprzez wyznaczenie środka łuku (łuk to przecież część okręgu) a następnie mocujemy tam sznurek i na zadanym promieniu "rysujemy" jak cyrklem łuk na ziemi znakując jego kolejne punkty palikami lub piaskiem.